

Domnule Mitică Popescu, se poate trăi fără teatru?

□ **Personajul pe care-l interpretați în Pescărușul spune la un moment dat: „Nu se poate trăi fără teatru“. E o simplă replică, sau un adevăr de viață reflectat în întreaga dumneavoastră carieră?**

■ Din punctul meu de vedere, aș spune că nu e numai o replică. Mai există însă și un alt punct de vedere, cel al spectatorilor care, prin prezența sau absența lor la reprezentații,

comentează cât se poate de elocvent fraza lui Sorin. Nu pot să o demonstrez acum, risipind alte vorbe, dar o dovadă evidentă a adevărului ei e că eu nu pot să trăiesc fără teatru.

□ **În afară de Pescărușul, mai puteți fi văzut pe scena Teatrului Mic și în Monștrii sacri, Mătră-**

guna, Jacques și stăpânul său, piese în care dețineți roluri diverse, puse sub diferite semne ale ludicului. Ce le unește, totuși, dincolo de prezența dumneavoastră?

■ N-aș putea să explic. Niciodată nu am detaliat felul în care construiesc un rol, cum „se întâmplă“ o anumită stare. Cred că nici nu interesează. La fel ca în multe alte lucruri din viață, consumatorul se bucură de rezultat și se ține departe de drumul întortocheat, nesigur, lung care a condus la un produs reușit.

□ **Și totuși „atelierul“ unui mare actor merită a fi descoperit.**

■ Să știți că munca la un spectacol e frumoasă, utilă, interesantă, cu bucurii și cu necazuri, dar numai pentru actor. Pentru ceilalți, ceea ce se întâmplă în repetiții e „crud“ și nu e plăcut pentru ochi.

□ **Ce satisfacții v-a adus această meserie, pornind de la primul an de institut, de la debutul pe o scenă profesionistă, trecând prin experiențele de la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț, de la Teatrul Mic sau Teatrul Levant?**

■ Pot să spun că meseria nu mi-a adus necazuri. Mi-a adus numai bucurii, chiar dacă uneori s-a întâmplat ca un text să fie mai slab, sau eu nu am fost în forma cea mai bună, sau n-am înțeles anumite lucruri. Dar n-am de ce să mă plâng până la această vârstă. Meseria de actor mi-a adus într-adevăr bucurie.

□ **Amlnteam, la începutul discuției, de un spectacol semnat de regizoarea Cătălina Buzoianu. Această colaborare nu este una recentă. Maestrul și Margareta, Ivona, principesa Burgundiei sunt doar două dintre punctele comune de referință.**

■ Ne-am întâlnit de foarte multe ori. Nu este vorba doar de aceste repere. Prima mea întâlnire cu această mare regizoare s-a petrecut în '71-'72, la Piatra-Neamț, când am lucrat împreună **Peer Gynt**. Deci e o colaborare de decenii. Iar la Teatrul Mic, cu excepția unuia sau poate a două spectacole, am „coexistat“ pe afiș și înainte, și după **Maestrul și Margareta**.

□ **Colaborările dintre oameni de teatru importanți au o anumită influență și asupra creației lor, și asupra publicului, mai ales dacă sunt atât de durabile.**

■ Lucrul acesta l-am putea discuta doar dacă am fi aici, acum, împreună cu doamna Cătălina Buzoianu. Oricum, nu este vorba de influența unui om asupra altui om, ci de încredere și de slujirea artei. În perioada cât a fost la noi în teatru, n-a montat orice spectacol, a selectat un repertoriu deosebit și n-a cedat când a fost vorba de ideea cu care pornise o montare. A fost o întâlnire benefică. Sigur, ca actor, m-am bucurat să reacționez alături de colegii mei la energia și fantezia unui astfel de regizor.

□ **Aveți semnificative apariții la teatrul radiofonic și la cel de televiziune. Mă voi referi doar la Ce zi frumoasă de Michel de Ghelderode în regia lui Dinu Necescu, o montare care pune în evidență expresivitatea chipului dumneavoastră, a intonațiilor care deschideau ca un evantai fiecare cuvânt, a măștilor care iluminau pe rând fiecare nuanță a personajului. Vă schimbă aceste treceri prin existențe imaginare?**

■ Lumea actorilor este legată de acești oameni imaginari și de mulți alți oameni reali, pe care viața în teatru îi face mai puțin vizibili pentru public. Regizorii sunt foarte importanți pentru cariera unui actor. Noi nu putem exista fără ei. N-am cum să spun că un anumit rol m-a marcat, că un altul mi-a plăcut cel mai mult sau l-am făcut cel mai bine. M-am străduit în fiecare zi în această meserie. Iar dacă am iubit ceva cel mai tare, acest „ceva“ a fost întotdeauna ultimul rol. Nu m-am îndrăgostit în mod deosebit de un personaj, pentru că, dacă aș fi făcut-o, aș fi rămas la el. Fac parte din categoria actorilor care nu trag textul spre ei, ci se duc spre text, căutând și bucurându-se ca un copil că au găsit cheia cu care să descuie ușa. Mai ales că în meseria asta nu poți să spui niciodată că **știi**. Cum învață un copil să meargă, nesigur la început, ridicându-se în picioare treptat și apoi alergând, așa învățăm și noi fiecare rol, pe care trebuie într-o zi să-l terminăm, spre a ne înfățișa cu el înaintea publicului. De multe ori, suntem foarte triști când cade ultima cortină peste un spectacol.

□ **Un actor trebuie să fie modest?**

■ Orice actor se arată în fața celorlalți după firea lui, după temperament, capricii sau educație. După părerea mea, modestia nu se învață, caracterul nu se schimbă. Un actor se poate pricepe să se ascundă, să-și mascheze defectele ori marile satisfacții, dar există lucruri care-i aparțin, bune sau rele, și care se văd oricum, fac parte din personalitatea lui.

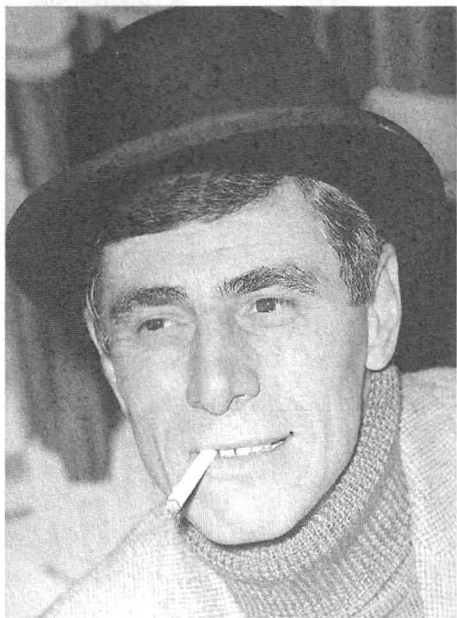

foto: Ileana Muncaciu

© Mitică Popescu în rolul titular din... Mitică Popescu de Camil Petrescu la Teatrul Mic (regia: Cristian Hadjiculea)

□ **Ați sperat vreodată un rol care nu a mai venit?**

■ Niciodată. Întotdeauna am așteptat să fiu distribuit, iar în teatru am refuzat rareori un rol. Am căutat să văd ce înseamnă un personaj sau altul. Chiar dacă suntem actori, noi avem o altă părere despre ceea ce suntem, ne vedem altfel în oglindă față de cum ne vedeți dumneavoastră, altfel îmi aud glasul decât mi-l auziți dumneavoastră. Doar cineva care ne privește știe, poate mai bine decât noi, spre ce putem tinde, ce putem deveni pe scenă. Am mare încredere în regizori și în partenerii de joc.

□ **Ați spus că nu așteptați un rol anume. Ce speranțe aveți?**

■ Cele de totdeauna. Sper să fie nevoie de mine, să fiu sănătos ca să pot face în continuare această meserie și să avem bani nu doar pentru salarii, ci și pentru montări. Tot o speranță este și asta. Deocamdată sunt bani foarte puțini și am senzația, dacă nu convingerea, că nu prea se luptă cei în drept pentru ca teatrul să fie ceea ce este de fapt: un loc al sărbătorii, un spațiu modern, performant, deschis către lume. Spectatorii care vin la reprezentații, aici sau în timpul turneelor, demonstrează asta. Nu îmi apăr profesia în mod absurd, dar văd și simt că suntem competitivi.

□ **Scriați în revista „Teatrul azi” acum patru ani: „Solidaritatea în ideal e mai necesară ca oricând”. S-a pierdut sau s-a întărit această credință?**

■ Nu s-a schimbat nimic. Firește, în afara faptului că au trecut anii. Dar eu, când spuneam aceste cuvinte, speram că până în 1996 se va rezolva ceva. Văd că nu s-a întâmplat mare lucru.

□ **Să trecem din lumea ideală a teatrului în aceea, mai pragmatică uneori, a filmului.**

■ Se lucrează foarte puține pelicule, din cauza aceleiași obsedante lipse de bani. Am colaborat cu domnul Dumitru Dinulescu la un film pentru televiziune: „Nuntă cu sirenă”. Nu am nimic în perspectivă; promisiuni s-au făcut întotdeauna, există o colaborare din anul trecut la un film care nu s-a dat nici acum pe post. Printre altele, începusem să lucrez cu domnul Dinu Cernescu o piesă care s-a oprit din lipsă de bani. Dacă se vor relua repetițiile, montarea va costa desigur mai mult și putem continua așa, ca într-un scenariu infernal.

□ **Vă surprindeți publicul prin apariții noi, antrenante. V-am văzut recent în programe de divertisment. Pe scenă cântați și dansați mai rar. De ce?**

■ Eu sunt distribuit. Fac rolurile care mi se propun. Nu pot pleca, de exemplu, de aici și, la un moment dat, pe stradă, să încep să schițez câțiva pași de dans! Trebuie să-mi fie solicitat un asemenea lucru, un asemenea gen de interpretare, să se petreacă la locul potrivit.

□ **Aveți un public al dumneavoastră, care vă caută și vă așteaptă. Ce le cereți dumneavoastră spectatorilor?**

■ Meseria noastră exclude singurătatea. Un actor nu joacă niciodată pentru el însuși. Prin ceea ce facem, îi chemăm cu mare dragoste pe spectatori să vină aproape de noi. Invitația e făcută de foarte multă vreme, de când am apucat pe aceste drumuri. Chiar dacă nu atingem perfecțiunea, efortul nostru de fiecare zi de a o ajunge este închinat publicului.